

РЕШЕНИЕ

№ 2331

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

**ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1047** по описа за **2023** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от П. И. С. против Решение № 5148/15.12.2022г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 109-ти състав, постановено по н.а.х.д. № 6457/2022г.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно като постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, включително изискващите обосновааност, довело и до неправилно приложение на материалния закон. Конкретни оплаквания са за необосновааност на извода на въззивния съд, че не били допуснати процесуални нарушения при издаване на НП, поради неспазване изискванията на чл. 42, чл.43 и чл. 57 от ЗАНН. За съставомерността на нарушението по чл.58, т.3 от ЗДвП се изисква водачът да се движи в лентата за принудително спиране, а не както е описано в АУАН и в НП. Предвид това намира, че разминаването между фактическото описание на нарушението и дадената му правна квалификация нарушава правото му на. Липсва според касатор детайлна индивидуализация на мястото на твърдяното за извършено административно нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. Възражава също, че в акта не са описани възраженията, а само е посочено, че има такива, което е

в противоречие на чл. 42 т.8 ЗАНН. При издаване на НП липсва произнасяне за наличието или липсата на предпоставки за прилагане на чл. 28 ЗАНН, като въззивният съд също не е подложил на съдебен контрол този въпрос. В съдебно заседание касатор се представлява от пълномощник, като моли съда да отмени решението на въззивния съд и издаденото наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба – началник сектор към Столична дирекция на вътрешните работи-Отдел „Пътна полиция“, редовно призован не изпраща представител и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63в от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

С Наказателно постановление № 22-4332-007766/03.05.2022г., издадено от началник сектор към Столична дирекция на вътрешните работи-Отдел „Пътна полиция“, на касатора е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1000лв., на основание чл.178ж, ал.1, пр.1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, за нарушение по чл.58, т.3 от същия закон. С обжалваното в настоящето производство съдебно решение, СРС е потвърдил наказателното постановление. За да постанови своя съдебен акт, въззивният съд е събрал необходимите гласни и писмени доказателства и въз основа на тях е обосновал правен извод за законосъобразност и правилност на оспореното наказателно постановление.

Пред настоящата касационна инстанция са представени нови писмени доказателства копие на ежедневна ведомост с рег.№4332р-19513/05.04.2022г. и Ежедневна форма на отчет, представени от Началник отдел Пътна полиция, СДВР.

Съобразно чл.218 от АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 109-ти състав е валидно и допустимо. На основание чл.220 от АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

Настоящият състав намира, че решението е валидно, допустимо и правилно. Въззивният съд е събрал и коментирал относимите за правилното решаване на спора доказателства, надлежно и аргументирано е обсъдил и анализирал всички факти от значение за спорното право. Правилно са изяснени фактите по делото, които се споделят и от касационната инстанция.

Изводите на районния съд се възприемат изцяло от настоящия състав.

Разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП действително предвижда, че редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Тази разпоредба обаче е неприложима по отношение на съда в производствата по обжалване на наказателни постановления. Нормата е задължителна по отношение на административнонаказващия орган, като вследствие на редовно съставения АУАН за него възниква задължението да се произнесе по административнонаказателната

преписка в месечен срок от получаването ѝ, както и да извърши действията визираны в ал. 2 и ал. 4 на чл. 52 от ЗАНН. Редовно съставените актове за установяване на административни нарушения имат обвързваща доказателствена сила и по отношение на органите, които са оправомощени да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 171, ал. 1 ЗДвП.

В преценката си дали да се издаде НП административнонаказващият орган се основава на фактическите констатации на акта за установяване на административно нарушение, които при условията на чл. 189, ал. 2 ЗДвП и в рамките на производството по налагане на административни наказания се считат за верни до доказване на противното. От друга страна, по силата на чл. 14, ал. 2 НПК, във връзка с чл. 84 ЗАНН в съдебното производство тези констатации нямат обвързваща доказателствена сила.

Съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 2 НПК, приложима по силата на препращащата норма на чл. 84 ЗАНН, доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила. С оглед тази разпоредба съдът не е обвързан от посоченото в АУАН и в производствата по обжалване на наказателни постановления пред съда разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП АУАН не се ползват с доказателствена сила, а отразените в тях твърдения следва да бъдат доказани, като тежестта за доказване тежи върху наказващия орган, издал съответния правораздавателен акт, каквото е и процесното наказателно постановление. Тази позиция категорично е застъпена и в Постановление № 10/1973 г. на пленума на ВС. В този смисъл съдът е длъжен, разглеждайки делото по същество, да установи чрез допустимите от закона доказателства дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено.

Независимо от горното, съдът намира, че процесното нарушение е доказано по безспорен начин. Налице са писмени доказателства, от които се установява противоправното поведение на касатора, а изложените в АУАН обстоятелства се потвърждават и от разпитания в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция свидетел. Въззивният съд не е допуснал нарушение на процесуалните правила за анализ и преценка на доказателствата, както и при формиране на вътрешното си убеждение. Касационната инстанция изцяло споделя доводите на въззивния съд в тази насока като на основание чл. 221, ал. 2 изр. второ АПК съдът намира за ненужно да ги повтаря. Нарушението е безспорно установено, като в производството по ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора не са допуснати нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на наказаното лице, като по същество съдът е приложил правилно материалния закон. До противен извод не сочат и събраните и приобщени в хода на настоящото производство писмени доказателства. Същите противно на твърденията на касатора не опровергават констатациите на административнонаказващия орган. В чл.220 АПК се установява забрана за фактически установявания. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд

Съгласно разпоредбата на чл.58, т.3 от ЗДвП, при движение по автомагистрала на водача е забранено да се движи или спира в лентата за принудително спиране, освен при повреда на ППС, както и при здравословни проблеми на водача или пътниците в превозното средство. Санкционната норма на чл. 178ж от ЗДвП предвижда, че водач, който се движи в лентата за принудително спиране по автомагистрала, без да са

налице изключенията на чл.58, т. 3 от ЗДвП, се наказва с лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца и глоба от хиляда лева.

По делото и в хода на проведеното административнонаказателно производство е установено, че водачът, на 22.04.22г. около 12:25ч. на АМ Т. е управлявал л.а. с посочената в АУАН посока на движение, като в района на 7 км. е навлязъл и се е движел в аварийната лента на движение, без да са налице изключенията от забраната на чл. 58, т. 3 от ЗДвП. Следователно по несъмнен начин са установени: фактът на извършеното нарушение, самоличността на лицето, което го е извършило и неговата вина, наличието на разминаване с 10 минути от конкретния час на извършване, съгласно ежедневна форма на отчет и отразеното в АУАН не може да се счете за липса на индивидуализация на мястото и обстоятелствата, при които е извършено административното нарушение – арг.чл. 53, ал.2 от ЗАНН.

При определяне размера на наказанията административно-наказващият орган се е съобразил с изискванията на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН. Чл. 28 ЗАНН не намира приложение в конкретния случай, тъй като разпоредбата на чл. 189з ЗДвП императивно изключва приложното поле на визирания институт при нарушения на правилата за движение по пътищата.

В обобщение съдът намира, че не са налице основания за отмяна на въззивното решение. Касационната жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

За пълнота на изложението настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи също така, че понятието „незаконосъобразност“ на съдебното решение е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения. Касационната инстанция проверява валидността, допустимостта и правилността на съдебните решения, постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК, но на основанията, визирани в чл. 348 НПК. На второ място, понятието „незаконосъобразност“ е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения. Наред с това, измежду касационните основания, визирани в разпоредбата на чл. 348 НПК, не фигурира сочената от касатора „необоснованост“ на съдебното решение. Необосноваността, като порок на съдебното решение, е посочена измежду касационните основания по чл. 209 АПК, но съгласно разпоредбата на чл. 63в ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в чл. 348 НПК и по реда на АПК.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5148/15.12.2022г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 109-ти състав, постановено по н.а.х. д. № 6457/2022г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

